

AFSPREKEN

Het is zondagavond als Ricardo weer chat: 'Hey chick! Ik vind het heel bijzonder wat we doen in de chat en ook heel leuk. Maar live afspreken lijkt me geen goed idee, we wonen immers in dezelfde stad, veel te tricky. Maar ik zou je wel graag een keer willen spreken, als dat kan.' Ik ben wel een beetje opgelucht dat hij dit voorstelt. Want ja, hij heeft natuurlijk gelijk. Hoe hadden we dat in godsnaam willen doen?

Ik stel voor om dinsdag tegen vijf uur af te spreken op de sportschool waar hij traint. Momenteel geef ik daar geen vaste lessen meer, maar ze kennen me daar, dus niemand zal vreemd opkijken als ik ineens binnenloop. 'Ik zal mijn best doen,' antwoordt hij.

Het is dinsdag, iets voor vijven. Mijn hart klopt in mijn keel als ik de gym binnenkom. Ik begroet de fitnessinstructeur achter de balie, hij groet vriendelijk terug en gaat verder met zijn werkzaamheden op de computer. Het is niet druk in de fitnesszaal, een handjevol sportende klanten, niemand die ik persoonlijk ken. Ik loop door naar boven. Daar kruip ik vast de afgesproken groepsleszaal in, ik weet dat daar op dit tijdstip niemand is.

Er hangen grote spiegels, dus ik kan uitgebreid mijn look checken. Heb ik goed gedaan, al zeg ik het zelf. Een strak, zwart shirt met een baseballjack erover, daaronder mijn ge-

bruikelijke skinny jeans en halfhoge laarsjes met slangenprint en uiteraard een hakje. Naaldhakken vond ik over the top voor deze gelegenheid. Mijn haar heb ik “zo per ongeluk mogelijk” zitten: lekker los en licht bespoten met lak. Ja, volgens mij heb ik de juiste combi te pakken van casual, stoer en sexy. Zo durf ik de mysterieuze Ricardo wel onder ogen te komen.

Ik zit op de grond tegen een van de spiegels met de deur van de zaal op een kier. Niemand kan me zien zo, niemand zal vragen stellen. Ben onwijs nerveus, hart in mijn keel, probeer bewust en rustig te ademen. Om de tijd te doden kijk ik wat oude voetbalfragmenten, puur om me een nonchalante houding aan te meten voor als hij zo dadelijk binnenstapt. Ik kan me niet concentreren, ik ben met iets heel anders bezig. Wat moet ik verwachten? Wat gaan we doen? Alleen kletsen? Dat is op zich wel een veilige gedachte. Geen idee hoe hij zich zal gedragen, ik ken hem immers niet.

Het is half zes. Hij laat op zich wachten en dat is jammer, want ik moet over een uur al elders in de wijk lesgeven. Hier word ik onrustig van, dus ik stuur hem een chatbericht: ‘Heeft ’t zin dat ik blijf wachten?’ Als ik ben uitgetypt verschijnt er ineens een lachend gezicht om de hoek van de deur:

‘Hey, jongedame! Schrok je? Was je zenuwachtig? Je krijgt zelfs een rood hoofd, dat had ik nou niet verwacht.’ Dit moet hem wezen, maar zo’n amicale binnenkomst, dat had ik dan weer niet verwacht. Hij lijkt totaal niet gespannen en geeft me een snelle knuffel, alsof we elkaar al kennen.

Ricardo is leuk om te zien, hij lijkt jonger dan op zijn profielfoto, vind ik. Sowieso is hij mijn type wel: getint, buitenlandse look, donkere krullen, sportief en dan ook nog muzikant. Ja, dan heb je mijn aandacht. Hij draagt witte sneakers, een lichtgrijze joggingbroek en een wit trainingsjasje met blauwe strepen op de mouwen. Klinkt misschien als een wat flets ensemble, maar zijn direct al vrij levendige aanwezigheid compenseert dat. Hij zet zijn kleine sporttasje neer en komt op de grond tegenover me zitten, paar meter ertussen, zodat het niet ongemakkelijk wordt.

‘Je bent best knap van dichtbij,’ flap ik eruit.

‘Jij ook!’ zegt hij en steekt meteen van wal. Dat hij ernaar uitkeek om me te ontmoeten en dat ik geen indruk op hem hoeft te maken, dat had ik immers allang gedaan! Of ik wel eens ga stappen? Hij ook wel, al moet hij in het weekend ook vaak optreden met de bands waar hij in speelt. Al dik twintig jaar doet hij dat, muziek maken. Muziek en sport zijn grote hobby’s van hem. Mede door de muziek komt hij altijd veel bekenden tegen in de stad, ook veel vrouwen. Daar kan hij goed mee omgaan: ‘Ik ben vrij amicaal.’ Ach, hij kan eigenlijk überhaupt wel goed met de meeste mensen omgaan, al vindt waarschijnlijk niet iedereen hem aardig. Maar ja, dat hou je toch.

‘En jij? Ben je zzp’er? Je hebt dus verschillende werkplekken. En je schrijft ook, hè? Ja, doe je goed, ik lees je stukjes graag! Kan wel merken dat je hooggevoelig bent. Ben ik ook trouwens. Maar dat je al boven de vijftig bent, joh. Zou ik echt niet zeggen. Je ziet er goed uit, mooi figuur heb je ook. En je bent echt lenig, zeg! Kijk, ik kan soms met mijn vingers de grond raken, zie je, lukt net. Maar zo soepel als jij, dat gaat ‘m nooit worden.’